

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 i 277 TFUE, decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 1056 z dnia 9 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej stronie skarżącej poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”). Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim została oparta na przepisach niezgodnych z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”) i europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwaną dalej „ECKP”). W tym względzie podnosi ona, że:
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza prawo do skutecznego środka prawnego gwarantowane przez art. 47 karty i art. 6 EKPC w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości skutecznego środka prawnego przeciwko przeprowadzeniu kontroli przez Komisję.
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza również zasadę równości broni gwarantowaną przez art. 47 karty i art. 6 EKPC w zakresie, w jakim nie przewiduje dostępu do dokumentów stanowiących podstawę wydania decyzji w sprawie kontroli ani jej doręczenia.
2. Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia tej decyzji w zakresie, w jakim nie została ona dostatecznie uzasadniona wbrew wymogom przewidzianym w art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003. Strona skarżąca bowiem uważa, że zaskarżona decyzja w żadnym miejscu nie wyjaśnia w jakim zakresie tego podmiotu dotyczy naruszenie i nie wskazuje również w sposób szczegółowy okresu, w trakcie którego zarzuca się popełnienie naruszeń prawa konkurencji. Owo naruszenie obowiązku uzasadnienia ma tym bardziej szkodliwe działanie, że zaskarżona decyzja nie zawiera dokumentów, na których się opiera.
3. Zarzut trzeci oparty jest na niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim została ona przyjęta przez Komisję bez dysponowania dostatecznymi poszlakami pozwalającymi na podejrzenie naruszenia reguł konkurencji a zatem na uzasadnienie kontroli w pomieszczeniach strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty oparty na niezgodności zaskarżonej w zakresie, w jakim nie przestrzega ona podstawowego prawa do poszanowania prywatności, o którym mowa w art. 7 karty oraz w art. 8 EKPC w związku z dysproporcją środka w postaci zarządzanej przez nią kontroli oraz braku dostatecznej gwarancji przed tymi naruszeniami.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja

(Sprawa T-255/17)

(2017/C 231/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Les Mousquetaires (Paryż, Francja), ITM Entreprises (Paryż) (przedstawiciele: N. Jalabert-Doury, B. Chemama i K. Mebarek, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zastosowanie środka organizacji postępowania w postaci wezwania Komisji do sprecyzowania domniemań i przedstawienia dostępnych jej wskazówek umożliwiających uzasadnienie przedmiotu i celu decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2;

- uwzględnienie zarzutu niezgodności z prawem art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim nie przewiduje on skutecznego środka odwoławczego w odniesieniu do warunków wykonywania decyzji w przedmiocie kontroli, zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 8 i art. 13 EKPC, a także art. 7 i 47 karty;
- stwierdzenie nieważności decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2 z dnia 21 lutego 2017 r. nakazujących spółce Les Mousquetaires S.A.S. i wszystkim jej spółkom zależnym podporządkowanie się kontroli, na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r.;
- czysto posiłkowo, stwierdzenie nieważności mających tę samą treść decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2, wydanych w odniesieniu do spółki ITM Entreprises S.A.S. w dniu 9 lutego 2017 r., które to decyzje nie zostały doręczone ich adresatom;
- stwierdzenie nieważności podjętej przez Komisję decyzji o zajęciu i skopiowaniu danych zapisanych na urządzeniach do komunikacji i przechowywania danych, zawierających dane dotyczące życia prywatnego użytkowników i o oddaleniu przedstawionego przez stronę skarżącą żądania zwrotu owych danych;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych, prawa do nienaruszalności miru domowego i prawa do skutecznej ochrony sądowej, ze względu na brak skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do warunków wykonywania decyzji w przedmiocie kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych ze względu na okoliczność, że decyzje w przedmiocie kontroli są niewystarczająco uzasadnione, a tym samym pozbawiają stronę skarżącą podstawowej gwarancji, jaka jest w tym zakresie wymagana. W szczególności decyzje te nie określają wystarczająco precyzyjnie przedmiotu ani celu kontroli i nie opisują domniemań ani wskazówek, jakie zgromadziła Komisja.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 20 ust. 3 i 4, a także art. 21 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych w ten sposób, że strona skarżąca została pozbawiona innych gwarancji podstawowych. W szczególności decyzje w przedmiocie kontroli nie zostały ograniczone pod względem czasowym, mogły zostać wykonane bez skutecznego doręczenia i bez poszanowania prawa do pomocy prawnej, prawa do milczenia i prawa do poszanowania życia prywatnego strony skarżącej, jak też nie pozwoliły stronie skarżącej na skuteczny sprzeciw, zważywszy na powtarzające się ostrzeżenia o sankcjach grożących za utrudnianie kontroli.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do sposobu, w jaki Komisja zdecydowała o celowości, czasie trwania i zakresie kontroli.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia praw podstawowych, jakiego dopuszczono się przy wydaniu decyzji o odmowie zapewnienia właściwej ochrony określonych dokumentów zawierających dane osobowe, w odniesieniu do których strona skarżąca domagała się ochrony na podstawie prawa Unii.
6. Podniesiony posiłkowo zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności wydanej w dniu 9 lutego 2017 r. decyzji w przedmiocie kontroli, w oparciu o te same zarzuty.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale

(Sprawa T-268/17)

(2017/C 231/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)